

קונטרס

הַצְלָחָה גְדוֹלָה

בו יגלה, איך אדם יכול להצליח בחייו, ויראה
רק טוב תמיד, ובכל אשר יפנה יצליח.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבונו

רבי נחמן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: הַצְלָחָה שֶׁל הָאָדָם
תְּלוּיָהּ בְיַדָיו, אִם הוּא בּוֹחֵר בְּטוֹב, אֲזִי
מְצַלִּיחַ. וְעַקֵּר הַהַצְלָחָה הִיא בְתַפְלָה
וְהַתְבוּדוּת, אִם אָדָם מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר
תָּמִיד אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יַדֵּי-זֶה
הוּא מְצַלִּיחַ לְכָל אֶרֶץ הַדְּרָךְ, וְאֵין עוֹד מִתְנַה
יְקָרָה כְּתַפְלָה וְהַתְבוּדוּת; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְדַבֵּר
תָּמִיד אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, שְׂאֵז תִּהְיֶה לוֹ הַצְלָחָה
גְּדוֹלָה בְּחַיִּים.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשנו)

קונטרס

הַצְּלָחָה גְּדוּלָה

.א.

שִׁמְחָה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי עַקֵּר
"הַצְּלָחָה גְּדוּלָה" בַּחַיִּים זֶה הַשִּׁמְחָה; כְּשֵׁי הַיְהוּדֵי מִתְחַזֵּק
בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו בַּחַיִּים, וְאֵינוֹ נוֹתֵן לְעַצְמוֹ לִפְלֵ
בִּיאֹוֹשׁ וּבִמְרָה שְׁחוּרָה זֶה "הַצְּלָחָה גְּדוּלָה". וְעֲלֵיכֶם
לְדַעַת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! שְׂזוֹ הַעֲבוּדָה הַכִּי קָשָׁה
לְאָדָם — לְהִיּוֹת שִׁמְחָה, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבְרִים עַל כָּל
אֶחָד בְּעִיּוֹת, מְרִירוֹת וְדַכְאוֹנוֹת, כָּל אֶחָד בְּעֵנְיָנוּ
וּבְבַחֲיִנְתּוֹ, עַד שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְהִיּוֹת שִׁמְחָה. לְזֹאת "הַצְּלָחָה
גְּדוּלָה" לְאָדָם, שְׁעוֹבֵר וּמְדַלֵּג עַל הַכָּל וּמִבְּלִיג, וּמִקַּבֵּל
כָּל אָדָם בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת, וּבִסְבֵּר פָּנִים יְפוֹת. וְאֵל
תַּחֲשִׁבוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֲשֶׁר לְהִגִּיעַ לְמִדַּת
הַשִּׁמְחָה זֶה דְּבַר קָל, אֲלָא זֶה עֲבוּדָה הַכִּי קָשָׁה לְאָדָם,

הצלחה גדולה

שִׁיחָהּ בְּמַצַּב־רוּחַ טוֹב, וַיִּקְבַּל אֶת כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו
בְּאַהֲבָה וּבְטוֹב לֵבָב, וַיֵּאִיר פָּנִים לְכָל בְּרִיָּה וּבְרִיָּה; כִּי
אָנוּ רוֹאִים בְּמַצִּיאוֹת, אֲשֶׁר בְּנֵי־אָדָם שׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה,
אֵינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת זִוְלָתָם, וַיֵּשׁ קִנְאָה וְשִׁנְאָה
בֵּינֵיהֶם, מְרִיבוֹת וְחִכּוּכִים, קִטְטוֹת וְאֵי הֶבְנוֹת, עַד
שֶׁנִּשְׁבְּרִים בְּחֵייהֶם, וְנוֹפְלִים בְּדַכָּאוֹן וּבַעֲצָבוֹת; אֵין
לָהֶם שְׁלוֹם עִם עֲצָמָם, כִּי אֵינָם מְשֻׁלְמִים עִם הַמַּצָּב
אֲלֵיו נִקְלְעוּ, אֵין לָהֶם שְׁלוֹם בְּבֵיתָם — הֵן הַבַּעַל אֵינוֹ
מְשַׁתָּה עִם הָאִשָּׁה, וְלֹהֶפֶךְ — אֵין הָאִשָּׁה מְשַׁתָּה עִם
בַּעְלָהּ, וְנִעְדָר אֲצֵלָם הַשְׁלוֹם בְּמִשְׁפָּחָהּ; וְהַכֹּל מִחֲמַת
הַיָּאוֹשׁ וְהַדַּכָּאוֹן שֶׁאוֹכֵל בָּם בְּכָל פֶּה; כִּי כִּשְׁאָדָם
מֵיָאֵשׁ, הוּא מְצַמְצֵם בְּדַעְתּוֹ, בְּקִטְנוֹת הַמֶּחִין, עַד שֶׁאֵינוֹ
יְכוּל לְסַבֵּל אֶת הַזּוּלָת וְאֶת הַחֲבָרָה, וְכֵן חֵי אֶת חֵיּוֹ
בְּמִרְרוֹת וּבַעֲצָבוֹן, עַד שֶׁמִּתְכַּנֵּס בְּתוֹךְ תוֹכוֹ, וְחֵי בַּעוֹלָם
הַחֲשׂוֹךְ שָׁלוֹ, מְלֹא קִשְׁיוֹת וְסִפְקוֹת עַל הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ
שְׁמוֹ, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אָב הַרְחֵמֵן, וּמְחַיֶּה
וּמְהַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וְדוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חֵי,
מְדַבֵּר, הֵם לְבוֹשׁ לְגִבֵּי גְלוּי אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא. וְיֵמָּה
שֶׁאָדָם אֵינוֹ זוֹכֵה לְהַשִּׁיג אֶת זֹאת — שֶׁהַכֹּל רוֹחֲנִיּוֹת
אֶלְקוֹת, זֶהוּ מִפְּנֵי קִטְנוֹת הַמֶּחִין שֶׁנִּכְנָס בּוֹ, וְהוּא סוֹבֵל
מִמַּחְלַת פְּרָנוֹאִיד, שֶׁתָּמִיד חוֹשֵׁב שֶׁלְזוּלָת יֵשׁ יוֹתֵר,
וְהַזּוּלָת רוֹצֵה לְבָלְעוֹ חַיִּים, אֲשֶׁר הַכֹּל נוֹבֵעַ מִכְּפִירוֹת
וְאֶפִיקוֹרְסוֹת שֶׁנִּכְנָסָה בּוֹ, שֶׁהוֹצִיא מִחַיָּו אֶת הַקְּדוֹשׁ־

הצִלָּחָה גְדוּלָה

ט

בְּרוּךְ-הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "הַצִּלָּחָה גְדוּלָה" בְּחַיִּים לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וּלְדַלֵּג עַל הַכֹּל. וְכִיצַד זֹכִים לְהַגִּיעַ לְשִׂמְחָה אֲמִתִּית? עַל-יְדֵי שְׂאֵדָם מִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. כִּי אֵין עוֹד שִׂמְחָה בְּחַיִּים כְּמוֹ שְׂאֵדָם זֹכָה לְדַעַת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וְהוּא יְכוּל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו; כִּי כְּשֶׂאֵדָם יוֹדֵעַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא עִמּוֹ, תָּמִיד יְדַבֵּר אֵלָיו, וְאֵף פַּעַם לֹא יִהְיֶה לְבַד, אֵף פַּעַם לֹא יִקְנֵא בְּזוּלָתוֹ, וְלֹא יִשָּׁבֵר מִמְּנוֹ, אֶלָּא תָּמִיד תִּתְּיָה לוֹ רַחֲמָנוֹת וְגִדְלוֹת הַמַּחֲיִין. אֵךְ כָּל הַצָּרוֹת הֵן רַק מַחֲמַת שְׂמוּצִיא אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִחֲיָיו הַפְּרָטִיִּים, אֲשֶׁר בְּעֵבֹר זֶה סוֹבֵל אֶת הַסֶּבֶל הַכִּי גְדוּל, הַמְּאַמְלֵל אוֹתוֹ לְגַמְרֵי. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים לֵא, יז): "הֲלֹא כִּי אֵין אֵלֹהֶ בְּקִרְבִּי מְצֹאֲנִי הֲרַעוֹת הָאֵלֶּה"; כְּשֶׂאֵדָם מוּצִיא אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׂמוֹ מֵהַחַיִּים הַפְּרָטִיִּים שְׁלוֹ, סוֹבֵל מֵהַ שְׂסוּבֵל. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֵקֶר הַהַצִּלָּחָה הַכִּי גְדוּלָה בְּחַיִּים, זֶהוּ רַק לְשִׂמְחָה. וְזָכְרוּ הַיֵּטֵב שֶׁאֵת הַשִּׂמְחָה אֲסוּר לְדַחֵף מִיּוֹם לְיוֹם, אֶלָּא עוֹד הַיּוֹם לְהִתְגַּבֵּר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֵף שֶׁאַתֶּם נִמְצָאִים עִתָּה בְּמַצָּבִים קָשִׁים מְאֹד, וְנִדְמָה לָכֶם כְּאִלּוּ סוּף הָעוֹלָם, וְאַבְדָתֶם הַכֹּל אֲסוּר לְהִתְיָאֵשׁ בְּשׂוֹם אַפֶּן. כִּי "הַצִּלָּחָה גְדוּלָה" לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה. וְכַךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִדְרַשׁ תְּנַחֲוּמָא שְׁמִינִי, סִימָן ב'): אֵין הַשִּׂמְחָה

מִמְתַּנֶּת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשָּׂמַח לְהִיּוֹם — שֶׁמַּח
 לְמָחָר. אִף אַחַד אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה הַמָּחָר יָבִיא לוֹ, לְכֵן
 אָסוּר לְדַחוֹת אֶת הַשְּׂמִיחָה, וְלוֹמַר: "מָחָר אֶהְיֶה שֶׁמַּח,
 מָחָר אֵצָא מִהַקִּנְיָאָה וְהַשְּׂנֵאָה, מִהַמְרִיבוֹת וְהַשְּׂטִיּוֹת
 שְׁלִי", אֲלָא "הִרְגַע אֶתְחִיל לְשֶׁמַּח וּלְשֶׁמַּח אַחֲרַיִם,
 אֲכַנִּים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּחַיִּי". וּבֵל תַּחֲשְׁבוּ, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, שְׂזוֹ עֲבוּדָה קָלָה, אֲלָא זֶה הָעֲבוּדָה
 הַקְּשָׁה בְּיוֹתֵר, וּבַפֶּרֶט מִי שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו יְסוּרִים — הֵן
 מֵעֲצָמוֹ, הֵן מִבְּנֵי בֵיתוֹ, הֵן מִהַשְּׂכָנִים הַקְּרוֹבִים
 וְהַרְחוֹקִים, עִם כָּל זֹאת לְמַדוּנָה חֲכָמִינוֹ הַקְּדוּשִׁים (תַּעֲנִית
 ח.): כָּל הַשְּׂמִיחַ בְּיְסוּרִים שְׂפָאִים עָלָיו, מֵבִיא יְשׁוּעָה
 לְעוֹלָם; כִּי מַה הֵם יְסוּרִים? הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב
 הַרְחֵמֵן, וְרוֹצֵה שְׂנֵפֶתַח פִּינוֹ וְנִבּוֹא וְנִדְבָר אֵלָיו, עַל-כֵּן
 מִכָּה אוֹתָנוּ, כְּדֵי שְׂנַצֵּעַק: "אֵי, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תּוֹצִיא
 אוֹתִי מִהַצָּרָה הַזֹּאת שְׂנַפְלֵתִי אֵלֶיךָ וְנִקְלַעְתִּי לְתוֹכָהּ". אִם
 לֹא הֵינּוּ מְקַבְּלִים מַכּוֹת, הֵינּוּ שׁוֹכְחִים לְגַמְרֵי
 מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהַכֹּל טֹבֵעַ וּמְקָרָה
 וּמְזֹל, רַחֲמָנָא לְצֻלָן, אֲזִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵבִיא עָלֵינוּ
 יְסוּרִים, כְּדֵי שְׂנַבְרַח אֵלָיו. וְאִם אָדָם בֵּר דַּעַת הוּא, אֲזִי
 בְּשַׁעֲהַ שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו צְרוּת וְיְסוּרִים, בְּמִקּוּם לִילָךְ אֶל
 בְּנֵי-אָדָם לְחִנּוּף אוֹתָם, וְלִהְתַּחַנֵּן לְפָנֶיהֶם, הוּא בָּא וּבּוֹרַח
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׂיַחֲוֹס וְיִרְחַם עָלָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִמְתִּיק
 מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַדִּינִים. וְלָכֵן כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם יְסוּרִים

וּמְרִירוֹת, וְהוּא שְׂמֵחַ בָּהֶם, כִּי תִכְףּ-וּמָיִד קוֹלֵט שְׂפָל
 הַיְסוּרִים הַבָּאִים עָלָיו, הֵם רַק מַחֲמַת שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא אוֹהֵבוֹ, כִּי מֵרַב אֶהְבֶּה נוֹתֵן לוֹ יְסוּרִים שְׂיִבְרַח
 אֵלָיו, וְאֲזִי הוּא שְׂמֵחַ בָּהֶם; עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיף עַל
 עֲצָמוֹ וְעַל כָּל הָעוֹלָם יְשׁוּעָה גְּדוּלָה. וְכָךְ אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ה.): כָּל שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 חֲפִץ בּוֹ — מְדַכָּאוֹ בְּיְסוּרִים, וְאִם קָבָלְם בְּאֶהְבָה —
 "יִרְאֶה זֶרַע יֶאֱרִיף יָמִים" (יְשַׁעְיָה נג, י); כִּי כָּל הָעוֹבֵר עַל
 הָאָדָם, זֶהוּ רַק סְבוּבִים שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מְסַבֵּב עִם כָּל אֶחָד
 שְׂיָשׁוּב אֵלָיו; כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל בֵּר
 יִשְׂרָאֵל, וּמִשְׁתוֹקֵק שְׂפָל יְהוּדֵי יִפְתַּח פִּיו, וַיִּבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ
 כָּל צָרְכָיו — בֵּין בְּגַשְׁמִי, בֵּין בְּרוּחָנִי, כִּבְּן הַמִּבְקֵשׁ
 מֵאָבִיו: "אָבָא, תֵּן לִי אֶכֶל", "אָבָא תֵּן לִי שְׂתִיָּה וְלִבּוֹשׁ"
 וְכוּ'; כֵּן, כִּבְיָכוֹל, הוּא יִתְבָּרַךְ מִשְׁתוֹקֵק שְׂנֵשְׂמוֹת
 יִשְׂרָאֵל תְּבִאֲנָה אֵלָיו וְתִתְפַּלְלֵנָה לְפָנָיו. וַיִּבְרַגַּע
 שְׂמֵת־פְּלָלִים אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִכְנָסֶת בְּאָדָם
 שְׂמֵחָה כְּזוֹ, שְׂאִין עוֹד שְׂמֵחָה גְּדוּלָה הַיְמָנָה; כִּי כִּשְׂאָדָם
 נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם הַגַּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, הַפְּלֵא מְנִיעוֹת
 וְעִכּוּבִים, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינוֹ מִסְתַּפֵּל עַל זֶה, אֶלָּא
 בּוֹרַח אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְשֵׁשׁ וְשֵׁמֶחַ שֶׁהוּא מְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁ לוֹ הַזְכוּת לְשִׁיחַ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, זוֹ
 הַמְדַרְגָּה הַכִּי גְּדוּלָה שְׂאָדָם יְכוֹל לְזַכּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם.
 לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "הַצְּלָחָה גְּדוּלָה" בַּחַיִּים

הצלחה גדולה

להיות תמיד שמח ולשמח אחרים. ואף שמאד מאד קשה לאדם, עם כל זאת איננו מסתכל על כל הקשיים, אלא עובר על הכל, ויש ושמח, זו "הצלחה גדולה". וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (מדרש שוחר טוב, תהלים ק): בפשה שאפה עומד ומתפלל, יהא לבך שמח, שנאמר (תהלים ק, ב): "עבדו את ה' ה' בשמחה". כי אין עוד שמחה בכל העולמות, כשיהודי יודע את הכתבת הנכונה אל מי לברח — אל הקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תתיאשו ואל תפלו בדכאון מכל אשר עובר עליכם, אלא הפכו הכל לשמחה גדולה, כי השם יתברך אוהב אתכם, ובעבור זה מכה אתכם. ובמקום שיהיו לכם תרעומות וספקות, טענות ומענות, פתחו פיהם ותבקשו ממנו יתברך, שירחם עליכם ויחמל על מעשיהם, וימחל על כל אשר עשיתם. וזו תהיה ההצלחה הכי גדולה, שאתם יכולים לזכות אליה בזה העולם.

ב.

קיום המצוות

בני ובנותי היקרים! "הצלחה גדולה" בזה העולם — לקיים את המצוות של הבורא יתברך שמו בשמחה עצומה, כי הוא יתברך נתן לישראל תורה ומצוות. וכך

הצלחה גדולה

אומרים חכמינו הקדושים (עין תנחומא תצא ב): בני ישראל נצטוו על רמ"ח מצוות עשה — כנגד האיברים, כל איבר ואיבר אומר לו לאדם: בקשה ממך עשה בי מצוה זו; הינו כל איבר של האדם מכון למצוות עשה אחרת, וכשיהודי זוכה לעשות מצוה של הקדוש-ברוך-הוא, האיבר שנגד המצוה הזו, מקבל חיות ואור וזיו ודבקות ממנו יתברך. לזאת "הצלחה גדולה" בזה העולם לקיים את מצוותיו יתברך. ובפרט כשזוכים לקיים את המצוות בשמחה עצומה, כי על-ידי השמחה מגלה את טהר לבו שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא. וכל התורה כלולה מתרי"ג מצוות — רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, שכל יהודי צריך לקיים בזה העולם, והם הצנורות הממשיכים שפע אור וזיו וחיות ודבקות לכל בר ישראל. על-כן אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג:): כל העושה מצוה אחת בעולם הזה, מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא; הינו אף שיהודי יעשה רק מצוה אחת, היא תלך לפניו כל חייו ולאורך ימים ושנים כשתצא נשמתו מהעולם הזה, המצוה תלווה אותו. ואפלו מצוה אחת בלבד, מכל שכן הרבה מצוות, שהלא אומרים חכמינו הקדושים (ברכות נו:): אפלו ריקנים שבה מלאים מצוות כרמון; כל יהודי ויהודי בלי יוצא מן הכלל, אף שנדמה שהוא הכי רחוק ממנו יתברך, הוא מלא מצוות, פי יהודי היכן שישתובב —

הצלחה גדולה

יש לו מצוות, ברוך הוא וברוך שמו, ישתבח שמו לעד ולנצח נצחים: יש לו מזוזה על פתח ביתו, מניח תפלין, שומר שבת, אוכל כשר וכו', אשר כל מצוה ומצוה בעצמה היא "הצלחה גדולה" לאדם; כי כשאדם זוכה לעשות מצוה בשביל המקום ברוך הוא, הוא יתברך שולח לו מלאך לשמרו. ואם מרבה במצוות, הקדוש-ברוך-הוא מרבה לו מלאכים לשמרו. וכמאמרם ז"ל (תנחומא ויקהל א): עושה אדם מצוה אחת, מוסרין לו מלאך אחד, עושה שתי מצוות, נותן לו הקדוש-ברוך-הוא שני מלאכים, עושה הרבה מצוות, הקדוש-ברוך-הוא נותן לו חצי מחנהו. וזה שיך על כל יהודי הזוכה לעשות מצוות. אך שלמות המצוות — לעשותן בשמחה. לזאת, בני ובנותי היקרים! "הצלחה גדולה" לאדם — לקיים את המצוות בשמחה, ואשרי האדם שאינו מטעה את עצמו. כי כך אומרים חכמינו הקדושים (מכות כג:): רמ"ח מצוות עשה יש בתורה כמנין איברים שבאדם, ובכל יום ויום צועקים על האדם: עשה בי מצוה, שתהיה זכותי ותשמר אותי בעולם הזה ובעולם הבא. וכן אומרים (עין תנחומא תצא ב): יש שס"ה לא תעשה כנגד שס"ה ימי השנה, שכל יום ויום צועק לאדם, אל תעשה בי, חס וחלילה, עברה. השמר ביום שלי לא לעבר על רצונו יתברך; לזאת, בני ובנותי היקרים! "הצלחה גדולה" לאדם

לְקַיִם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְלִשְׂמֹחַ, שֶׁתְּהִלָּה לְאֵל, זְכִינוּ לְהַבְרֵא מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת, אֲשֶׁר שִׂמְחָה זוֹ עוֹלָה עַל כָּל הַשְּׂמֵחוֹת. וְעַם כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שֵׁשׁ לָכֶם תִּשְׂמְחוּ מְאֹד, וְשִׂמְחַת הַמְצוּוֹת תַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵעֵלָה מֵעֵלָה, עַד שֶׁתִּזְכְּרוּ לְגִלּוֹי אֱלֹקוֹת כְּזֹה, שֶׁתִּרְגִּישׁוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתְּכֶם, עִמָּכֶם וְאַצְלָכֶם. וְלָכֵן אוֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מַעֲשֵׂה תוֹרָה ד): כָּל הַמְקַבֵּל עָלָיו מִצְוָה אַחַת בְּאַמְנָה, כְּדָאֵי הוּא שֶׁתִּשְׂרָה עָלָיו רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ; כְּשִׂיְהוּדֵי מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת זָהִיר בְּמִצְוָה אַחַת, כְּכֹר כְּדָאֵי שְׁרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ תִּשְׂרָה עָלָיו, מִכָּל שֶׁכֵּן כְּשִׂיְהוּדֵי עוֹשֶׂה עוֹד וְעוֹד מִצְוָה, בְּיוֹדָאֵי שׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, וּמֵהִי שְׂלֵמוֹת רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁכָּל בַּר יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְזַכּוֹת לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ? שְׂאָדָם מְסַבֵּב עִם אֱלֹקוֹת, וְחָשׁ שֶׁכָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה הִיא אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיֵּשׁ לוֹ לְמִי לְפָנוֹת בַּעֲת צָרָה; וְזוֹ הַמְדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ גְּלוֹי אֱלֹקוֹת בְּתַכְלִית הַמְדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! "הַצְּלָחָה גְּדוּלָה" בַּחַיִּים לְהִתְחַזֵּק לְקַיִם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שְׂאֲנַחֲנוּ זוֹכִים לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. וּכְמֵאַמְרָם ז"ל (וַיִּקְרָא רַבָּה, פָּרָשָׁה לֵד, סִימָן ח'): לְמִדְתָּךְ תוֹרָה דִּרְךְ אֶרֶץ, כְּשִׂיְהֵא אָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה, יְהֵא עוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּלֵב שִׂמְחָה, אֲשֶׁר בְּזֹה מוֹרָה שֶׁמְכוֹן בְּאַמְת וְרוּצָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. עַל-כֵּן רְאוּ לְהִתְחַזֵּק וּלְהִרְבּוֹת בְּכָל

הַצְלָחָה גְדוֹלָה

יום במצוות עשה, לקיים מצוות הבורא יתברך שמו, ותהיו שמחים ועליזים, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (קדושין לט:): כל העושה מצוה אחת, מיטיבין לו ומאריכין לו ימיו, ונוחל את הארץ; אם היו בני-אדם יודעים מעלת המצוות, היו שמחים וששים בהן מאד; כשיהודי נכנס לבית-הכנסת בעולם הזה, מלאכי מעלה מקנאים בו, כי הם אינם זוכים לומר שירה לפניו יתברך רק פעם אחת בלבד, ועם ישראל זוכים להכנס כמה פעמים ביום לבית-הכנסת, ולשיר שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! "הצלחה גדולה" לאדם לקיים את המצוות, וזוהי הצלחה נצחית.

ג.

חֶסֶד

בני ובנותי היקרים! "הצלחה גדולה" לאדם שיעשה חסד עם הזולת, שישתדל לעזור בכל יכלתו. מה אנו נזכרים לראות במציאות? טבען של בריות רע מאד, ועז רצונן להכשיל ולהפיל את זולתם בפח יקוש; כי טבע האדם טבע של חיה רעה, חיה טורפת, ועליו לעבד על מדותיו, לעקר את הרשעות שנכנסה בו, לעבד על עצמו שיהיה מלא חסד, אשר אצלו יתברך

הצלחה גדולה

יז

גמילות חסד שאדם עושה עם הבריות — חשוב מאד. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט הושע תקכב): אמר הקדוש-ברוך-הוא: חביב עלי חסד שאתם גומלים זה לזה, יותר מכל הזבח שזבח שלמה לפני; שלמה המלך זבח אלה קרבנות בכל יום, עם כל זאת החסד שיהודי עושה עם זולתו, חשוב אצלו יתברך יותר מכל הזבחים וכו'. על-כן "הצלחה גדולה" בחיים לעשות חסד עם הזולת, לאהב את הזולת במסירות נפש הכי גדולה. אף שרואים, ששהוא חותר תחתנו ורוצה רק את הרע שלנו, עלינו לברח רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ולדבק עצמנו לאין סוף ברוך הוא, אזי אינו יכול לעשות לנו דבר. ועלינו להמשיך לעשות חסד, לדבר עם כלם מהקדוש-ברוך-הוא, לחזק ולעודד ולשמח את כל יהודי. וכן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי תענית, פרק ד', הלכה ב') על הפסוק (ישעיה נא, טז): "ובצל ידי כפיתיה" — זו גמילות חסדים, ללמדך, שכל מי שהוא עוסק בתורה ובגמילות חסדים, זוכה לישב בצלו של הקדוש-ברוך-הוא. כי אין עוד לפי ופאר לאדם, כמו שמרגיל עצמו לעשות חסד וטוב עם הזולת, שאז זוכה לשבת בצלו של הקדוש-ברוך-הוא, ומרגיש שהוא יתברך מסבב אותו, מסוכך עליו. איזה נעם, איזו זכות ושמחה היא זו?! איזו הצלחה גדולה לאדם, שחש שהוא יתברך מגן עליו ושומרו ואוהבו?! אין זכות גדולה מזו,

הצלחה גדולה

שָׂאָדָם מְרָגִישׁ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אִתּוֹ! וְאִיךָ יְכוּלִים לִידַע, שֶׁבְּאַמֶּת הוּא יִתְבָּרַךְ אוֹהֵבוֹ וְנִמְצָא אֶצְלוֹ? אִם עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם הַזּוּלָּת, אֲזִי הוֹלֵךְ בְּדַרְכּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי כֵן אוֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מְגִלָּה יב:): בְּמִדָּה שֶׂאָדָם מוֹדֵד, כֵּן מוֹדְדִים לוֹ; כִּפִּי שֶׂאָדָם נוֹהֵג עִם הַזּוּלָּת, כֵּן מִתְנַהֲגִים עִמוֹ מִן הַשָּׁמַיִם. אִם יְהוּדֵי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם הַשָּׂנִי, וְעוֹזֵר תָּמִיד לְזוּלָּתוֹ, וּמִשְׁתַּדֵּל תָּמִיד לְעוֹדֵד, לְחֻזֵק וּלְשִׂמְחָה לֵב וְנִשְׁבֵּר, אֲנָשִׁים שְׂבוּרִים, רְצוּצִים וְאַמְלָלִים, מְדַבֵּר עַל לְבָבָם, עוֹזְרִים בְּכָל יְכָלָתוֹ, אֲזִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵר לוֹ. עַל-כֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הַצְּלָחָה גְּדוּלָּה בְּחַיִּים — לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַזּוּלָּת. הַגִּיעַ הַזְּמַן, שֶׁתַּעֲקְרוּ אֶת הָרַע וְהַרְשָׁעוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּכֶם לְהִרְעֵ לְזוּלָּתְכֶם, אֲשֶׁר זֶה כָּל הַגְּלוּת שֶׂאָנוּ סוֹבְלִים, גְּלוּת מְרָה מִמּוֹת, אֲשֶׁר אֵין לָךְ יוֹם שֶׁאֵין קָלָלָתוֹ מְרַבָּה מִחֲבֵרוֹ, הַכֹּל נוֹבֵעַ מִחֲמַת הַשְּׂנֵאָה שֶׁאֲחַד שׁוֹנֵא אֶת חֲבֵרוֹ, שֶׁקָּמוּ מְסִיתִים וּמְדִיחִים עֶרְב־רֵב, שֶׁאֵינָם מֵעַם יִשְׂרָאֵל, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מְסִיתִים נֶגֶד הַזּוּלָּת. וּבְמִקּוֹם לְהִרְבּוֹת בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת בְּקִרְבֵי יִשְׂרָאֵל, הַסְּמִ"ךְ-מ"ם שֶׁלַח אֶת הָעֶרְב־רֵב בְּכָל מִינֵי צוּרוֹת, עַד שֶׁיִּשְׁנָם כְּאֵלוֹ הַקּוֹרְאִים לַעֲצָמָם מְנַהֲיגִים, וְהֵם מְסִיתִים וּמְדִיחִים אֶת הַבְּרִיּוֹת זֶה נֶגֶד זֶה, וְאוֹי לוֹ לְדוֹר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מְנַהֲיגִים כְּאֵלוֹ הַמְּסִיתִים אֶת זוּלָּתָם, שֶׁתְּהִיָּה קִנְאָה וְשֵׂנְאָה בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְגוֹרְמִים לַעֲבֹר בְּכָל

הצלחה גדולה

יט

רגע על לאו (ויקרא יט, יז): "לא תשנא את אחיך בלבבך".
איה ליהודי מתר לשנא את הזולת?! אין זאת אלא
שמהערב-רב שרשו, אשר נתערבו בין ישראל, ומסיתים
בכל יום ויום זה נגד זה, והם כופרים בעקר; כי לא
יתכן שאדם יסית נגד זולתו, אלא אם כופר הוא, כי
המאמין האמתי, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בזה
העולם, אף פעם לא יסית נגד חברו, כי אם מאמין
שהשם יתברך נמצא פה, ואין אדם נוקף אצבעו
מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה (חלני ז);
אדם אינו מקבל מכה באצבעו הקטנה בלי השגחתו
הפרטית של הקדוש-ברוך-הוא, ואין אדם נוגע במה
שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה
אפלו כמלא נימא (ברכות נח); אם מכניס ידיעות אלו
בתוך לבו, ויודע שהכל מתנהל בהשגחה פרטית, אזי
אינו מפחד מאף אחד, כי יודע שאף אחד אינו יכול
לעשות לו רע בלי רצונו יתברך, והוא בעצמו לא יעשה
רע לזולת, כי כשאדם מתחזק באמונה פשוטה בו
יתברך, ומשיח ומדבר עמו יתברך, שנמצא פה אתו, זה
בונה לו את המח והדעת, וזוכה להרגיש שהזולת גם
חלק אלוק ממעל, ועליו לכבדו ולעשות חסד עמו.
לזאת, בני ובנותי היקרים! אם רצונכם להאריך ימים
ושנים, תעשו חסד עם זולתכם. כמאמרם ז"ל (ירושלמי
פאה, פרק א', הלכה א', דף ד.) על הפסוק (דברים לב, מז): "ובדבר

הצִלְחָה גְדוֹלָה

כ

הִנֵּה תֵאָרִיכוּ יָמִים" — גְּמִילַת חֲסָדִים; כְּשֶׁאָדָם גּוֹמֵל
חֲסֵד עִם זּוֹלָתוֹ, יֵאָרֶיךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת. לְזֹאת, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "הַצִּלְחָה גְדוֹלָה" בְּחַיִּים רַק לַעֲשׂוֹת
חֲסֵד עִם הַזּוֹלָת, וְלִרְחֹם עַל הַזּוֹלָת, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִזְכּוּ
לְאֲשֶׁר אֲמַתִּי בְּחַיִּיכֶם.

ד.

תַּפְלָה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "הַצִּלְחָה גְדוֹלָה" לְאָדָם,
שְׂמֵרָגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעהוֹ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו. וְאִין עוֹד
דְּבַר יוֹתֵר גְּדוֹל בְּהַצִּלְחַת הָאָדָם, כְּמִי שְׂמֵרָגִיל אֶת עֲצֻמוֹ
לְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְרֵךְ; כִּי בְּאֲמַת עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד בְּזֶה
הָעוֹלָם צְרוּת וְיִסוּרִים, קִטְנוֹת וּמְכַאוֹבִים, וְאִין לוֹ לְמִי
לְפָנוֹת, וְזֶה מֵה שֶׁשׁוֹבֵר אֶת כָּל בְּנֵי-אָדָם. וּבְשִׁבִיל זֶה
הֵם הוֹלְכִים אֶל רוֹפְאִים וּפְסִיכִיאָטְרִים וְכוּ', הַכֹּל כְּדֵי
לְהוֹצִיא מֵהַלֵּב וְלִשְׁפּוֹךְ מֵה שְׂמֵדָאִיג אוֹתָם. וּבְאֲמַת רַבְּנוּ
ז"ל גָּלָה לָנוּ עֲצָה גְדוֹלָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, שֶׁהִיא "הַצִּלְחָה
גְדוֹלָה" — לְלַכֵּת לְמָקוֹם שֶׁאִין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וְלְדַבֵּר
אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעהוֹ וְהֵבֵן
אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל לְמַעַלָּה
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם

רוצים להצליח בזה העולם, עליכם להיות חזקים מאד מאד בעבודה הקדושה הזו של תפלה והתבודדות, ותמיד תצירו בדעתכם כאלו הוא יתברך עומד לפניכם. כמאמר ז"ל (סנהדרין כב.): המתפלל צריך שיראה עצמו כאלו שכונה כנגדו, שנאמר (תהלים טז, ח): "שויתי הוי"ה לנגדי תמיד"; תמיד תצירו בדעתכם, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומתהוה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והכל לכל אור אין סוף ברוך הוא, ואף שמעיקים עליכם כל מיני צרות ויסורים, ואתם עוברים מרירות דמרירות, ורעים ומרים לכם החיים, עם כל זאת אל תתיאשו, רק תברחו אל המקום ברוך הוא, וככל שאתם מתאמצים להתפלל, כך אתם פועלים ישועות בשמים. וזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מד.): כל המאמץ עצמו בתפלה מלמטה, אין לו צרים מלמעלה; כי אדם צריך להיות חזק מאד מאד בעבודה הקדושה הזו של תפלה והתבודדות, לדבר ולשיח את כל אשר עם לבבו אליו יתברך, ועל-ידי-זה זוכה לראות "הצִלְחָה גְדוֹלָה" בחייו. לזאת ראו, בני ובנותי היקרים! להיות רגילים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ועל-ידי-זה תזכו סוף כל סוף לישועה גדולה מן השמים. ודעו לכם, אשר אין לנו בזה העולם כלום, רק לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא.

הצִלְחָה גְדוּלָה

וְזֶה מָה שְּׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שׁוֹחֵר טוֹב תְּהִלִּים ק):
 בְּשָׁעָה שְׂאֵתָה עוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל, יִהְיֶה לְבָבְךָ שְׂמֵחַ, שְׂנֵאֲמַר
 (תְּהִלִּים ק, ב): "עֲבָדוּ אֶת ה' הַיּוֹ"ה בְּשִׂמְחָה"; כִּי אֵין עוֹד
 שְׂמִיחָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה, שְׂאָדָם בָּא אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמְשִׁיחַ
 וּמְסַפֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל מַה שְּׂמַעִיק לוֹ, שְׂאָז יֵשׁ לוֹ עִם מִי
 לְדַבֵּר, וְהַכֹּל פְּתוּיחַ לְפָנָיו, כָּל הָעוֹלָמוֹת פְּתוּיחִים לְפָנֵי
 הָאָדָם הַמְּשִׁיחַ אֵל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי אֶצְלוֹ יִתְבַּרֵךְ
 מְאֹד מְאֹד חֲשׁוּבָה תְּפִלָּה, יוֹתֵר מִהַכֹּל; כִּי כֵּן אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה ל', סִימָן ג'): בִּדְוֹרוֹת
 הַלְלוּ, שְׂאֵין לָהֶם לֹא מִלֶּךְ וְלֹא נָבִיא, לֹא כֹהֵן וְלֹא
 אוֹרִים וְתַמִּים, אֵין לָהֶם אֵלָּא תְּפִלָּה בְּלִבָּד, אָמַר דָּוִד
 לְפָנֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵל תְּבַזֶּה
 תְּפִלָּתָם; כִּי דָבָר זֶה מְאֹד יָקָר אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, שְׂבָאִים
 לְדַבֵּר אֵלָיו. וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׂחִזֵק בְּעִבּוּדָה הַקְדוּשָׁה
 הַזֶּה, וְהוּא עֶקֶשׁן גְּדוֹל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שְׂאָז דִּיקָא
 יִזְכֶּה לִרְאוֹת "הַצִּלְחָה גְּדוּלָה" בְּחַיִּים. אֲשֶׁרִי מִי שְׂאֵינוּ
 מְטַעֶה אֶת עַצְמוֹ, וְאָז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָּא לְנִצַּח-נִצְחִים,
 וַיִּמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אוֹר וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ
 שְׂמוֹ, וַיִּהְיֶה הַכִּי מְצִלַּח בְּחַיִּים. אֲשֶׁרִי מִי שְׂמַכְנִים אֶת
 דְּבָרֵי אֵלָה בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאָז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם!